

Lap.
294
295
300
302
302
302
303
310
311
314
314
315
315
318
318
318
319
327
342
332
334
334
338
340
340
347
351
357
363
365
365
367
368
374
1,407
379
380
380
382
382
383
396
394
394
396
397
412
412
414
414

KIS LAP

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ. (Lásd a 14. lapon.)

1. szám. - 1876.

Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.

X. kötet.

KLÁRI NÉNI NÖVENDEKEI.

— Elbeszélés. —

RENDKIVÜL forró nyári nap volt, szinte izzott a levegő s ember és állat örült, midőn végre esteledni kezdett. Az est pedig ezuttal a szokottnál hamarabb beköszönt, mert hirtelen sűrű fekete felhők boriták el a leszálló napot, egyszersmind pedig iszonyu szélvész kerekedett, — nagy égi háboru volt keletkezésében. Akik otthon ültek a biztos hajlékban, azok még örültek a zivatarnak, mely majd lehüti a levegőt; de azok az utasok, kik most épen a dunai komp felé közeledtek, aggodalmasan nézegettek körül s integették a kocsist, hajtson sebesebben, hogy mentül előbb biztos helyre juthassanak.

A Duna nagyon nagy folyó, nehéz fölébe hidat építeni s hidak helyett kompon járnak át az utasok. A komp egy nagy, lapos csónak, melyben kocsi és ló is elfér; ha nagyon megterhelik, veszedelmesen ingadozik s ilyenkor bizony nem igen kellemes dolog benne lenni.

Egy ilyen komp felé közeledett tehát ama zivataros este több kocsi. Az egyikben négy utast látunk: egy idősebb férfit, egy asszonyságot és két gyermeket, kik közül az egyik fiu, a másik leányka volt. Hallgatag ültek a kocsiban s különösen a leányka félénken nézett a mindinkább közeledő fekete felhőre, melyből koronként tüzes villámok cikáztak a földre. Midőn elértek a révhez, már több más utast is találtak ott, kik a révésekkel alkudoztak. Épen így szólt a révész:

— Hiszen hát jól van, én nem bánom . . . ha minden áron át akarnak kelni, átviszem, de arról nem állok jót, hogy baj nem lesz.

Az utasok mindnyájan beszálltak a kompra, csak akik a kocsiban legutoljára érkeztek, azok látszottak kissé ingadozni. Az asszony így szólt:

— Kedves férjem . . . én félek! Nézd, mily iszonyuan kavarja a szél a folyó hullámaikat . . . ez a gyöngye rosz komp könnyen elmerül . . . forduljunk vissza!

— Hova gondolsz! viszonzá a férfi. Ha visszafordulunk, éjjel lesz, mire ismét a városba érünk, hol meghálhatunk. Ha pedig átkelünk a tulsó partra, akkor egy kis félóra alatt eljutunk egy faluba, hol szépen eltölthetjük az éjt. A többi utas nem fél, mért féljünk mi?

— Oh, én nem is félek, édes apa! szólt a fiu bátran.

— Derék gyerek vagy, Zsiga fiam! Ugy-e te sem félsz, Rózsika?

— De igen . . . papa . . . én félek! szólt a leányka és anyjához simult.

Még tanakodtak volna, rámenjenek-e arra a veszedelmes módon hintálózó kompra, — de a révész odakiáltott nekik, hogy jöjjenek gyorsan, ha át akarnak kelni a tulsó partra; mert a vihar perczről-perczre dühösebben tombol, nincs vesztegetni való idő, ha rögtön nem mennek, ma többé át nem kelnek.

Utasaink tehát nem tanakodtak többé hanem fölkerekedtek. Előbb azonban leszálltak a kocsiról és Zsiga Rózsikával, a szülők pedig együtt karonfogva siettek föl a kompra, a kocsi pedig utánuk.

A hajósok teljes erővel nekifogtak az evezésnek s még egyik-másik utas is segített, de csak nagyon nehezen bírták a hajót előre vinni. Irtóztatóan üvöltött a szél, a hullámok magasra csapkodtak s a vihar javában kitört. A mennydörgés egy percze sem szünt s a villám iszonyu csattogással ütött be sűrűn egymás után a folyóba. A komp épen a folyó közepéig jutott, midőn a fürgeteg a legteljesebb erővel kitört; a fölsapkodó hullámok benyomultak a hajóba s a gyöngye komp az egyik oldalon sülyedni kezdett. A megrémült utasok kétségbeesett sikoltással tódultak a másik oldalra, de a nagy teher alatt aztán ez is mélyen bemerült a vízbe s az öreg révész reszketve kiáltá:

— Az Ég legyen nekünk irgalmas! Végünk van! A komp elmerül!

Még ki sem mondta egészen e szavakat és már beteljesedett szörnyű jósolata; egy újabb nagy szélroham felfordítá a kompot. A szerencsétlen utasok szivszaggatóan kiáltoztak, de a vihar vad tombolása tulkiáltotta az ő szavukat. A komp elsülyedt a folyó közepén s minden és mindenki aki rajta volt, a kavargó hullámok közé jutott. Néhány perczig még hallatszottak segélykiáltások a folyó közepén küzködő fuldoklóktól, — — de nemsokára mind elnémult s csak a szélvész borzalmas üvöltése hangzott a sötét éjszakában.

Néhány perc múlva azonban mégis mintha olyan nesz hallatszanék a folyó felől, mely nem a hullámok csapásától ered s a villámok fényénél egy pillanatra csakugyan láthatni is, hogy egy

férfiu nagy erőfeszítéssel uszik a part felé. Már öreges, de izmos férfi volt, kék zubonyáról itélve hajós lehetett s a hajósok jól tudnak uszni, nem ijednek meg, ha a vízbe potyognak is. A mi emberünk is tehát meglehetősen nyugodtan uszott a vizen s koronként föltekintett, hogy a villám fényénél lássa, messze van-e még a part. Egyszer azonban, amint így föltekintett, egészen közel két gyermeket pillantott meg, kik tehetetlenül küzködtek a sebes folyam ellen. Átölelve tartották egymást, többször már el is merültek, de nem kiáltoztak, mert halálos rémületekben már jóformán elvesztették eszméletüket.

— Ohó! Ez a szegény két gyermek rögtön megful! Ezek is ott voltak a kompon . . . megmentem őket.

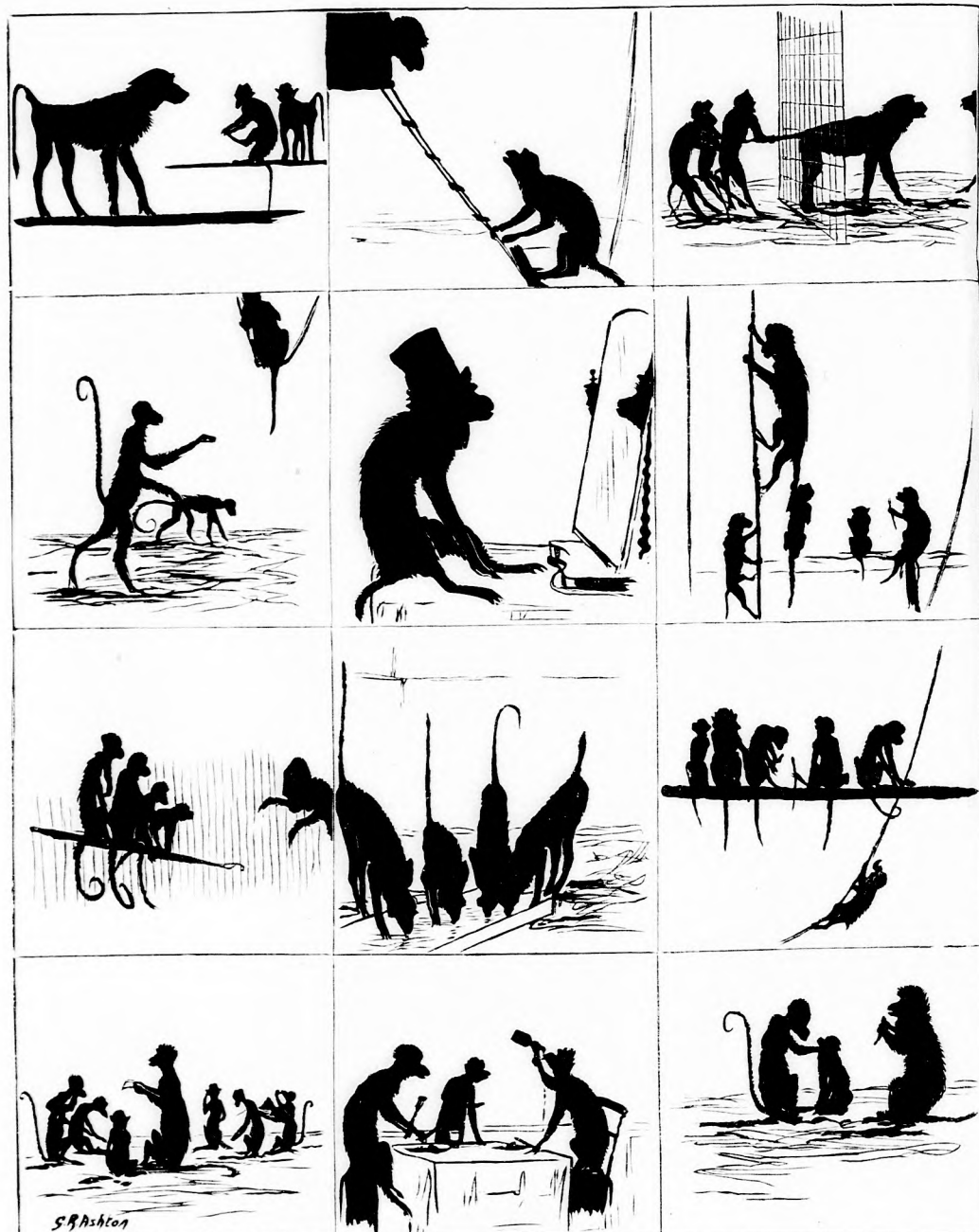
Ilyet gondolt a derék hajós és néhány lökessel ott termett a két gyermek mellett, aztán így szólt:

— Gyerekek, fogózzatok belém erősen! Isten megsegít, megmenekültök!

A két gyermek görcsösen belekapaszkodott s az izmos férfi most már nagy erőfeszítéssel iparkodott ki a partra, hová néhány perc múlva szerencsésen el is jutott a megmentett két gyermekkel együtt. A két gyermek pedig nem volt más, mint — Zsiga és Rózsika. — Szerencse, hogy már kiértek a partra, mert erejük teljesen elfogyott s midőn a biztos földre jutottak, mindketten ájultan terültek el.

— Szegény gyermekek! szólt a derék hajós, amint lefekteté őket a földre. Bizony ideje, hogy kijutottunk a partra . . .

(Folytatása a 6. lapon.)

MAJOM-DOLGOK. (Lásd a 14. lapon.)

SZÁNKAZÁS. (Lásd a 15. lapon.)

elájult mindkettő. Képzelem, sok vizet nyeltek már, mire megpillantottam őket. De most mit tegyek velök? Itt nem feketnek, szakad a zápor — nem várhatom, míg eszméltre térnek. — Különben is... alig hiszem, hogy járni bírjanak. Még valami nagy bajuk esik... gyorsan kell segíteni. Nem messze van Révfalu, odáig elviszem őket ölben is.

S az izmos férfiú ölbe kapta a két ájult gyermeket és gyors léptekkel haladt a falu felé. A mint a házak közé ért, figyelmesen nézegetett jobbra-balra, hol láthatna még gyertyavilágot, hogy bemelessen.

A falu közepén állt egy csinosabb házacska. Ez sem volt valami fényes urilak, de mégis szebb a többi szalmafedelű házikónál. A redőnyökön keresztül világlágosság sugárzott ki s ebbe a házba nyitott be a mi hajósunk.

Tágas szobában nagy asztal körül együtt ült a család, — egy jó képű, páspaszemes férfi, egy kövér asszony és öt gyermek. Ugyancsak bámultak mindnyájan, mikor egyszerre föl pattant az ajtó s belép egy hajós ember, víztől csorgó ruhában, karjain két ájult gyermekkel, kiket minden czeremónia nélkül lefektetett a pamlagra. Azután így szólt:

— Adjon Isten jó estét, rektor uram! Bocsásson meg, hogy így berohantam a házba, de csak itt láttam világlágosságot s e szerencsétlen gyermekeknek nagy szükségük van segítségre.

Röviden elmondá ezután, mily szörnyű szerencsétlenség történt a Dunán hogy a komp elmerült az utasokkal s alkalmasint mind belefultak a vízbe, csak

ő maga uszott ki és megmentette e két gyermeket is, kiknek szülei valószínűleg odavesztek.

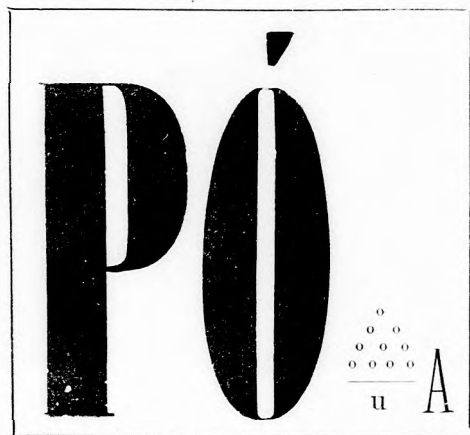
— Boldog Isten, hiszen ez rettenetes! kiáltá rektor uram elborzadva. — Asszony, gyorsan láss e szegény gyermekekhez, mindenekelőtt eszméltre kell őket téríteni, száraz ruhát reájok adni. Gyorsan! Gyorsan!

A jó asszony szaporán hozzá látott a két gyermek ápolásához, ezeltatt pedig Márton — ez volt a derék hajós neve, — részletesebben elbeszélte rektor uramnak a szerencsétlenséget és végül így szólt:

— Most már én is sietek haza, magamnak is szükségem van egy kis nyugalomra. Ezt a két szegény gyermeket itt hagyom, én nem segíthetek rajtok semmivel. Gondoljon ki valamit, rektor uram, mi történjék majd velök, mert bizony azt hiszem, szüleiket soha sem fogják többé látni.

(Folytatása következik.)

BETŰREJTVÉNY.

hangzo

leányk
nyulj
És ménem t
feleltezzel a
gom, k
veime
mostmég e
hogy
ígért
így szmozd
játzapett
szel
bácsi
mint
épen
Ez r
szala

hogy

JUCZIKA ÉS AZ Ő JANCSIKÁJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 12. lapon.)

GÁBOR bácsi épen benyitott az ebéd-lőbe, midőn a szomszéd szobából keserves sirás és mérges pörölés hangzott.

— Te haszontalan, rosz fiu! szólt egy leányka hangja, — mondtam, hogy ne nyulj a könyveimhez! Ugy-é mondtam? És mégis szétépted a földrajzomat!

— Kedvesz Ilontka, ne haladudjál... nem teszem többé... nem teszem... felelt zokogva egy kis fiucska.

— Nem teszed! Azt hiszed, hogy ezzel aztán vége? Azt hiszed, tünni fogom, hogy mindig tépdese-dszaggasd könyveimet? Már kifogytam a türelemből s most megkapod jutalmadat. Nesze!

És rögtön rá erős csattanás, azután még erősebb sirás hangzott. Kétségtelen, hogy Ilonka megadta kis testvéreinek az ígért jutalmat: megverte. Aztán ismét így szólt:

— Most állj oda a zugba és meg ne mozdulj! Menj! Nem fogok többé veled játszani, nem szeretlek!

Egészen kipirulva a bossúságtól lépett ki Ilonka a másik szobából s egészen megzavarodott, mikor itt Gábor bácsit megpillantá. De a bácsi úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, mintha épen csak most lépett volna be az ajtón. Ez megnyugtatta Ilonkát s vigan odaszaladt a bácsihoz.

— Gábor bácsi! Isten hozta! De jó, hogy eljött!

— Mért, kedves leányom?

— Magam vagyok itthon, édes apa és mama látogatóba mentek, reám bízták a kis Bélát, nekem kell bajlódnom vele s ez olyan unalmas és boszantó dolog! Alig várom már az estét, hogy mamácska hazajöjjön.

— Persze, persze, bizony kellemetlen dolog az olyan kis testvérrel foglalkozni, szólt Gábor bácsi. — De hát velem se lesz valami nagy mulatságod. Mit csináljunk addig, míg a mama hazajő?

— Hát... hát... tudja mit, Gábor bácsi? Meséljen valamit! Multkor olyan szép mesét mondott! Elhallgatnám akár reggelig is.

— Mesét?... Bizony most nem jut eszembe semmi... legfeljebb egy kis történetet mondhatnék el... de az nem mese, hanem igaz történet.

— Igaz történet? Annál jobb, Gábor bácsi! Mondja el, kérem! Kiről szól?

— Egy kis leányról és egy kis fiúról. Talán ismered is őket, mikor nálam voltál a szomszéd faluban, láthatatt Juczikát és az ő kis Jancsikáját...

— Láttam bizony.

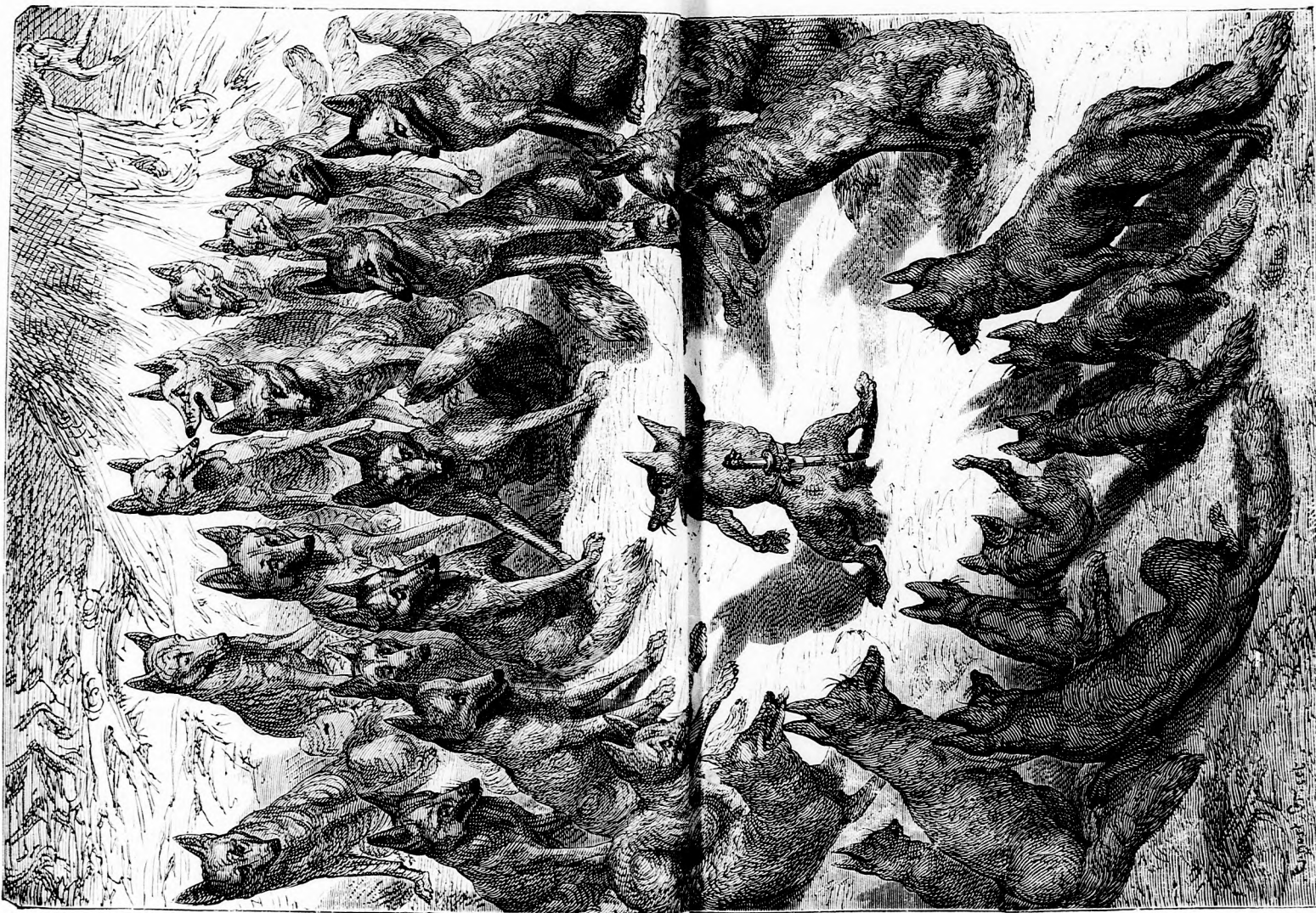
— No's tehát tudod, hogy ez a két gyermek árva és tulajdonképen senki sines, aki róluk gondoskodnék. Atyjok becsületes, de szegény mesterember volt s mikor meghalt, épenséggel semmi sem maradt özvegyének és a két gyermeknek. A jó anya azonban nem esett kétségbe, szorgalmasan dolgozott s leginkább varrással kereste meg a mindennapi kenye-

ret magának és két gyermekének: Juczikának és Jancsikának. A szomszéd városkából kapott munkát s lassanként betanította Juczikát is, ki látván mily fáradsággal keresi meg mamája azt a kit pénzt, iparkodot s mindenben segítségére lenni. Még csak tizenkét éves volt, de a ház körül már mindent ő végzett s ha a főzéssel, takarítással elkészült, sietett a mamához, hogy segítsen a varrásban, hímzésben; közben pedig felügyelt a három éves kis Jancsikára is.

Ily módon csak megéltek volna valahogy szegényesen; de nemsokára újabb szerencsétlenség köszönt be a kis házikóba. A jó anya kimerült, elbetegedett a folytonos munkában, napról-napra

gyöngébb és sápadtabb lett s a jó ismerősök, akik látták, szomoruan rázták a fejüket és suttogva mondogták egymásnak:

— Szegény asszony! Bizony már nem fog sokáig élni! Mi lesz akkor a két gyermekből, különösen a kis Jancsikából?

És a szegény asszony maga is tudta, hogy a súlyos betegség nemsokára sirba fogja vinni. Csakhamar annyira rosszul

lett, hogy nem bírt többé fölkelni az ágyból s Juczika gyöngéd szeretettel, de mélyen elszomorodva is ápolta beteg any-

szerencsétlenség fogja érni. Egy reggel a mama odahívta ágyához Juczikát és így szólt hozzá:

— Édes leányom, érzem, hogy utolsó óráim közeledik... nemsokára elköltözöm e földről, fel az égbe, hol édes apátok van. Árván fogtok maradni. Te, kedves Juczim, már okos, ügyes leány vagy, téged nem féltlek; de mi lesz a kis Jancsikából? Még alig négy éves, még ápolásra, gondozásra van szüksége! — Igérd meg, leányom, hogy el nem hagyod kis testvéredet, ápolni fogod, gondját viseled és ha sok bajt és gondot okozna is, mert hiszen még kis gyermek: türelmes leszel iránta, mint ha anyja volnál.

— Igérem! szólt Juczika zokogva.

ját, míg Jancsika semmi rosszat sem gyanított, mert még sokkal kisebb volt, hogysen megérthette volna, milyen nagy

Harmadnap a két gyermek már árva volt! Jancsika persze nem igen értette a dolgot, s csak azért sirt, hogy a mama

mért nem jó már haza. Juczikát néhány napig nagyon leverte a szomorúság, de aztán eszébe jutott, mit ígért anyjának. Nem szabad csupa szomorúság miatt tétlenül töltenie az időt, kötelessége gondoskodni kis testvéréről, ezt pedig csak úgy teheti, ha dolgozik. Ez pedig nem volt könnyű feladat, mert tudod, kedves Ilonkám, Juczika maga is jóformán még kis leány volt, körülbelül akkora, mint te most. És nemcsak egy-két óráig kellett gondot viselnie kis testvére, hanem folytonosan, úgy mint a mama gondoskodik gyermekéről.

E naptól fogva Juczika egész életét annak áldozta, hogy az ő kis Jancsikáját fölnevelje. Kora reggeltől késő estig dolgozott s ebből élt a két árva; világért nem ment koldulni, sőt csak nehezen lehetett rábírní, hogy valami ajándékot elfogadjon. Én házamba akartam fogadni eselédnek, de erre így felelt:

— Oh, köszönöm szépen, tekintetes uram, — de nem lehet! Jancsikát nem vihetem magammal. Mi lenne szegény kis öcsémből?

— Majd rábizzuk valakire.

— Az nem lehet, kérem alássan! Az ilyen kis fiúval sok baj van, idegen emberek rosszul bännának vele...

— De hiszen neked is sok bajt okoz?

— Oh, az egészen más! Nekem testvérem, én szívesen bajlódom el vele, kötelességem is. Én nem haragszom, ha makrancoskodik is.

És valóban úgy volt, láttam akárhányszor magam is. Az olyan kicsike gyermek, tudod, nagyon sokszor elkövet

igen helytelen dolgokat, mert még nem tudja, mi a jó, mi a rossz. Így tett Jancsika is. De Juczika sohasem fogyott ki türelméből, szelíden oktatta a fiúcskát s ha százszor kellett, hát százszor is újból megbocsátott neki.

Egyszer különösen nagy csinyt követett el a pajkos kis fiú s véletlenül magam is láttam, mit csinált Juczika. Este felé volt s én kint sétálgattam a falu végén. Már tél felé járt az idő és Juczika, ki eddig sohasem gondolt magára, most mégis kénytelen volt a saját maga számára is gondoskodni valami melegebb téli ködmönkéről, mert olyan vékony nyári ruháskában nem járhat a szomszéd városba; ha pedig ki nem mehet a házból, akkor munkát sem kap s aztán miből él meg? Igen ám, de hol vegye a pénzt, hogy téli ködmönkét vásárolhasson? Bizony azt nem szerezhette meg másképen, mint hogy még a rendesnél is többet dolgozott. Mivel szépen tudott himézni, egy uraságtól kapott egy nagy himzés-munkát, melyen több héten át dolgozott késő éjéig is. A himzésen mindenféle színek és alakok pompáztak s Juczika előre örült, hogy munkájával bizonyosan meg lesznek elégedve, jól megfizetik és aztán bevásárolhatja, amire szüské van.

Történt azonban, hogy — épen azon délután, mikor én ama tájon sétáltam, Juczikának valami dolga akadt a házon kívül s Jancsika egyedül maradt. A nyughatatlan, pajkos kis fiú addig-addig keresgélt, kutatott, míg a szép himzésre ráakadt s nagy örömmel megpillantotta a rajta látható báránykák

rajzát. Mirtelen g...
zel folydo...
himzést...
gatta a vi...

Javá...
zatért Ju...
az ő kis...
hogy me...
messziről...

—
hagyd ab...

A l...

nem tud...

ugrani, c...
takba. A...

mély, de...
volna. A...

ugrott s...
himzés r...

ben elen...
sodorta...

gondolt...
megmen...

szerenc...
azonban...

roszat t...

—
dudjál,

lántáta...

—
kám, c...

vagy e...
nöd az...

hamar...
M...

magar...
tam.

több k...

rajzát. Mint afféle bolondos kis gyermek, hirtelen gondolt valamit, kiszaladt a közel folydogált patakhoz s a szép, drága himzést ott erősen mártogatta, áztatgatta a vízbe.

Javában mulatott ezzel, midőn hazatért Juczika és észrevette, mit művel az ő kis Jancsikája. Sietve szaladt oda, hogy megmentse a drága himzést s messziről kiáltozó:

— Jancsika! Mit csinálsz! Tüstént hagyd abba!

A kis fiu hirtelen meglepetésében nem tudta, mit tegyen, gyorsan föl akart ugrani, de megcsuszott és lebukott a patakba. A víz nem volt ugyan nagyon mély, de a kis fiu bizony mégis belefutott volna. Azonban Juczika gyorsan utána ugrott s kihuzta a vízből, — csakhogy a himzés nélkül, mert ezt a kis fiu ijedtében elereszté kezéből s a víz már messze sodorta. Hanem Juczika most nem is gondolt a drága himzésre, csak Jancsika megmentésének örvendett. A kis fiunak szerencsére nem történt semmi baja, azonban mert azt már mégis tudta, hogy rosszat tett, siránkozva mondá:

— Kedves Juczika mama, ne haladudjál, . . . med akaltam itatni a tisz bálántátat! Oh, ne haladudjál, tisz mama!

— Nem haragszom, kedves Jancsikám, csak jöjj hamar be a szobába; át vagy egészen ázva, gyorsan le kell feküdnöd az ágyba, hogy megmelegedjél! Jöjj hamar kicsikém!

Megvallom, kedves Ilonkám, hogy magam is csodálkoztam, mikor ezt láttam. Szegény Juczikának oda veszett több heti munkája a kis fiu pajkossága

miatt s ő mégsem gondolt arra, hogy Jancsikát megverje, hanem ellenkezőleg szeretettel ölébe vette s besietett vele a házba, hogy megmentse a meghüléstől. Utána mentem, valjon nem fogja-e majd a szobában büntetni; benéztem az alacsony kis ablakon s láttam, hogy szépen ágyba fekteti a kis fiut s még meg is csokolja, csakhogy lecsitítsa.

Bementem a kis házikóba s megdicsértem Juczikát, hogy olyan jó testvér, aztán kérdeztem, mivel fogja pótolni drága himzése veszteségét?

— Hát bizony, tekintetes uram, nem tehetek egyebet, mint hogy újból kezdem az egész munkát.

— De hiszen ezzel igen nagy kárt okozott neked az a rossz kis fiu?

— Nagyot bizony! De lássa, tekintetes uram, mégis csak magam vagyok az oka, mért nem vigyáztam jobban. Az ilyen kis gyermek nem tudja még, mit csinál. Türelmesnek kell lenni vele és ha én, édes testvére nem szeretném, nem volnék türelmes irányában: nem volnék méltó a testvér nevére.

Megajándékoztam a leánykát s azon-
tul is mindig volt gondom reá. És Juczika mindig a régi maradt, szorgalmas, becsületes leányka, kis testvérenek szerető kis mamája. Folyvást gondját viselte, ha beteg volt a kis fiu, éjjel-nappal ápolta és így szépen fölnevelte. Most már Jancsika derék, nagy fiu, legjobb tanuló az iskolában; Juczika pedig már felnőtt, csinos leány, kinek abban telik legnagyobb öröme, hogy kis testvérét, akit édes anyjuk reá bízott, sok esztendőn át tömérdek gondnal és fáradtsággal ugyan, de végre

mégis szerencsésen fölnevelte, mikor pedig még maga is jóformán gyermek volt.

Eddig volt Gábor bácsi elbeszélése. Minél inkább közeledett végéhez, annál inkább elkomolyodott Ilonka s mire Gábor bácsi befejezte beszédét, a kis leány könyekre fakadt. Gábor bácsi úgy tett, mintha semmit sem gyanítana és kérde:

— Mi baj, kedves leányom? Talán valami szomorú dologra emlékeztet ez a kis történetem?

— Oh igen, édes Gábor bácsi! Arra emlékeztet, hogy nekem is van egy kis testvérem, egy kedves, jó gyermek, — — — de én eddig nem voltam olyan, mint a derek Juczika!

Gábor bácsi megint úgy tett mintha nem is értené a dolgot, fölkel és benyitott a másik szobába. Ott állt még mindig a zugban a kicsi Belácska, rettenetesen kétségbeesett pofacskával, nem tudva, sirjon-e vagy örüljön Gábor bácsi belépte miatt.

— No's, kis vitéz, hát te mért kuzorogsz oly savanyu arczczal ott abban a zugban?

— Oh, Dábol báci . . . Ilontá pajanczolta . . . Ilontá haladszít . . . nem szejet . . . hihih . . . ! Ilontá nem szejet!

De még ki sem mondta ezt a kis fiu, mikor Ilonka hirtelen ott termett mellette, ölébe kapta, összecsókolta és így szólt:

— Dehogyan nem szeret! Ilonka nem haragszik, Ilonka szeret és nem fog többé soha bánítani.

Azután Gábor bácsihoz fordult a leányka és így szólt:

— Kedves Gábor bácsi, jól megértettem ám a Juczika történetét. Durva, rosz testvér voltam, kegyetlenkedtem szegény [kis testvéremmel. De többé nem teszem, igazi testvére leszek, hü gondviselője s ha talán bajt is] okozna nekem valamivel, türelmes leszek

JUCZIKA.

iránta! — — —

Gábor bácsi azontul is sokszor ellátogatott Ilonkáékhoz és örömmel látta, hogy Ilonka beváltotta szavát: igazi jó testvére lett a kis Belának.

A A A
vak
tudnák,
messze
csak hü
mernék,
mert ne
adott hü
ken uta

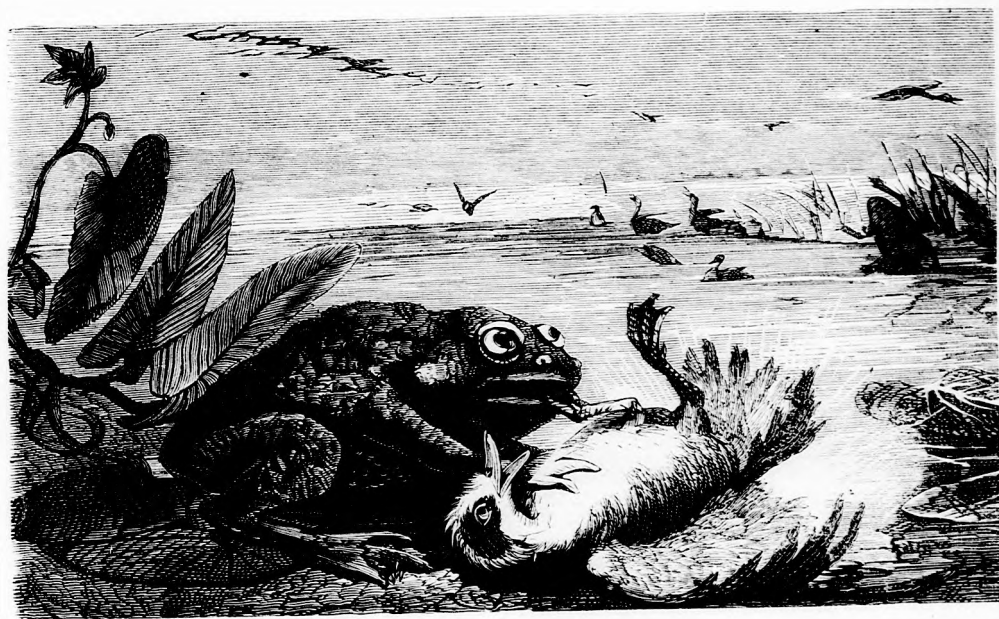
rak ria
hogy e
megtár

E
miatt n
ká-na
geig tö
sulya
zöld, f
egésze

A B I K A - B É K A.

A MI kicsinyke békáink, melyek tavakban és pocsolyákban brekegnek, tudnák, milyen hatalmas rokonuk van messze Amerika déli részeiben: ugyan-csak büszkélkednének vele. De fogadni mernék, hogy semmit sem tudnak róla, mert nekünk is csak nem igen régen adott hírt róla egy tudós, ki azon a vidéken utazott s ki ezt írja:

»Egy napon vadásztunk a Duns-taván s egész csapat száracsát láttam lubiczkolni a vízben; és amint a madarak semmi rosztat sem gyanítva bukdácsoltak a part mellett, egy nagy vízi növény levelei mögül hirtelen előugrott egy óriási béka, az egyik száracsát megragadta lábánál s magával hurczolta a vízbe, hol aztán alámerült vele, míg a többi mada-

rak riadozva röptek el. Ekkor láttam, hogy e békák még nagyobb madarat is megtámadnak és fölfalnak.»

Épen e rendkívüli nagysága és ereje miatt nevezték el ezt a békát »bika-béka«-nak. Orra hegyétől hátulsó lábai végéig több mint két láb hosszú s testének súlya több fontot nyom. Színe szürkés zöld, fekete és fehér pontokkal. Alakja egészen olyan, mint a mi kis békáinké s

csak a torka alatt függő nagy hangzacskó különbözteti meg, melynek segítségével roppantul tud kiabálni.

Az ottani lakosok azt mondják, hogy a bika-béka husa igen jóízű; de az emberek mégis undorodnak tőle s leginkább csak a szegény szerecsenek eszik.

UJÉVI KÖSZÖNTŐ.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES mama, mondok neked
Szép újévi köszöntőt :
Kis szivemből kívánok én
Neked sok jó esztendőt.

Maradjon távol te tőled
A szomorúság, a bu
Mindig vidám légy, mamácska,
Sohase légy szomoru.

És szeressed Margitkádát,
Mint ő szeret tégedet ;
Velem együtt számlálgassad
Az örömdus éveket.

MAJOM-DOLGOK.

(Képpel a 4. lapon.)

IOPSZA majom, ugorj egyet !
Amit teszek, te is tegyed.
Hé barátom,
Alant látom
A sok fiad egy rakáson.
A kezeden kotta van
Abbul dalolsz bájosan.
A majmocskák mind utánad
Hangoztatják a nótádat.
Nini ott fén, a faj véne
Kalapot tesz a fejébe :
Kedves magát így bámulja
És a finom uri tempót
Egy ültő helyében legott
Alaposan megtanulja.
Az ott szökken,
Ez meghökken
Amint az a másik
A hátára mászik.
És a többi, nincsen ennek
Se hossza, se vége
Aki nézi, mit tehet mást ? —
Jót nevet kedvére.

A FARKATLAN RÓKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 8—9. lapokon.)

BELE esett egy róka a csapdába és nem
szabadulhatott ki. Iskéb, mint hogy
farkát, mely a csapda vasf. közé szo-
rult, hátrahagyja. Keserves dolgot volt
biz ez, de hát mégis jobb, mint hogy a
vadász majd megfogja és megölje.

Haza ballagott tehát a róka fark
nélkül s most már leginkább az boszan-
totta, hogy a többi rókák, kiknek szép
bozontos farkuk van, gunyolni fogják. De
aztán gondolt valamit, hogy majd rászedi
ő pajtásait. Nagy gyűlésre hívta őket
össze s aztán ékesszólóan magyarázta
nekik, hogy a rókának milyen alkalmat-
lan az a bozontos nagy farka, sokkal ké-
nyelmesebb, ha levágják. Ő már levágta
a magáét s azóta sokkal jobban érzi ma-
gát; tanácsolja tehát, hogy a többiek is
tegyék meg s a rókák ne viseljenek többé
farkat.

Az egybegyűlt rókák meglepetve
hallották e beszédet s jó ideig nem is
tudtak mit felelni. De végre előállott egy
vén róka és gunyos nevetéssel mondá :

— Kedves barátom, nagyon jól tu-
dom, mért beszélsz így. Pörül jártál és
most szeretnéd, hogy mindnyájan hozzád
hasonlók legyünk, ne legyen okunk raj-
tad nevetni. Abból pedig semmi sem
lesz, — csak te viseld a magad ügyetlen-
séged következményét és szolgálj a mi
tanulságunkra.

NEM RÉ-
ger
most itt
leselkedő
fókákat,
hasznos.
A f
üldözik,
pokon e
hol azt

SZÁNKÁZÁS.

(Képpel az 5. lapon.)

JÓ DOLGA van Ilonkának :
Tetejébe áll a száznak.
P...lja, Laczi vonja :
Gru Ilon kisaszonyka.

Az erdőben voltak oda,
Rözsét kötöttek csomóba.
A csomót fütésre szánva
Rárakták a kiesi szánra.

Siklik a szán, fagyos a hó,
Ihaj, csuhaj! — hangzik a szó.
Repül a jármű ugyancsak!
Közbe vígan kurjongatnak.

A szán utját meg a kutya
Vigan csaholvái befutja.
Hol hátul van, hol meg elül,
Hármas utat tesz meg ebül.

Ihaj, csuhaj! — pattogj Pali,
A nyelveddel csöngess Laczi!
Csilling-csallang, pitting-pattog
Hopp! már a faluban vagytok!

FÓKA VADÁSZAT.

(Képpel a 16. lapon.)

NEM régiben lerajzoltam nektek a tenger egyik érdekes állatját, a fókát, most itt láthatjátok, hogy a tengerparton leselkedő vadászok miként lövöldözik a fókákat, melyeknek husa, bőre, zsírja igen hasznos.

A fóka oly vidéken, hol nem nagyon üldözik, társaságban él s szép meleg napokon egész csapat kimászik a partra, hol aztán kinyújtózkodva sütköreznek.

De még ilyenkor is ovatosak s egyikük mindig őrt áll és ha valami veszedelmet lát, rögtön értesíti társait. Ha a szárazföldön lepik meg, ügyetlenül, de elég gyorsan menekül a tenger felé s futás közben lehangeredik meredek sziklákról is; de ha elállják utját, vitézül védi magát erős fogaival. A vízben sincs egészen biztos helyen a vadászok elől, mert gyakran kell fölemelkednie lélekzés végett s ilyenkor a parton leselkedő vadászok agyonlövik.

A kicsiny korában elfogott fóka nagyon könnyen megszeliidül s igen értelmes állat, megtanul mindenféle tréfákat és rendkívüli hűséggel ragaszkodik gazdájához. Hallása nagyon finom s a zenét igen szereti. Hajósok beszélnek, hogy ha a hajón zene van, sokszor láthatni, amint a fókák egészen közelre usznak és nagy gyönyörűséggel hallgatják a hegedűszót vagy fuvolát. Szegények persze gyakran lakolnak kíváncsiságukért, mert a hajósok lelövik őket s lakomát csapnak a jó zsiros sültből.

TALÁLÓS MESE.

— Tréfás férebeszélés. —

A mult gyermekem egy héthez édes anyja így szólt: a szomszéd takácsban lakik egy ügyes falu, ahoz vidd el ezt a vásznat hogy szőjjön belőle kendert.

— Jó kalapot kívánok, mondá megemelve napját a fuicska midőn belépett. A szobában látta hogy ott három asztal ül egy ember körül.

— Hoztam vásznat fuira, mond a kis kender; azt üzeni édes anyám, szőjje meg holnap hogy mára készen legyen.

FÖKAVADYSZAT. (Lásd a 15. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.